

FOUNDED 1893

Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Association, Inc. at 81-83 Grand Street, Jersey City 3, N. J.

Entered as Second Class Mail Matter at the Post Office of Jersey City, N. J., on March 30, 1911 under the Act of March 8, 1879. Accepted for mailing at special rate of postage provided for Section 1130 of Act of October 3, 1917 authorized July 31, 1918.

PEREPLATY: \$10.00 One year \$10.00
Six months \$5.25
Three months \$2.75
SUBSCRIPTION RATES: \$10.00 One year \$10.00
Six months \$5.25
Three months \$2.75

За кожну зміну адреси платиться 10 центів.
За оголошення редакція не відповідає і не зобов'язується повертати незамовлені матеріали.

Адреса: "СВОВОДА", P. O. Box 346, JERSEY CITY 3, N. J.

ПРОТИ АТОМОВОГО ПЕРЛ ГАРБОРУ

Розмірно недовга історія З'єднаних Держав записала подію, яка особливо потрясла була цілим народом і цілою державою: несподіваний наскок 8 грудня 1941 року ескадри японських бомбардувальників на зосереджену в Перл-Гарборі американську воєнну флоту. Протягом буквально двадцятих хвилин знищено тодішню морську потугу Америки і поставлено країну в обличчя небезпеки, що її американський народ перебороти тільки завдяки величезному зусиллю всіх змобілізованих господарських ресурсів і людського потенціалу. Навчені тією смертельною лекцією, державні керівники Америки усвідомили, що подібна небезпека, тільки в куди страхотніших розмірах, знову загрожувала країні. Це сталося влітку минулого року, коли більшовики почали нахальні переведення успішних спроб із далекішими трансатлантичними ракетами. Коли Хрущов почав погрожувати Заходові "зметенням з поверхні землі" — він напрошує нагадавати Гітлера, що, хоч не зумів зметсти з поверхні землі Англію, все ж покрити її румовинами. Ці хуцькі погрози перестали звучати, як пропаганда, коли Совєти випустили обидва "спутники", особливо другого, півночної ваги, бо це був наочний доказ того, що більшовики розпоряджаються ракетами величезної сили і засну. В атомовій добі такі ракети зможуть переносити атомово-водневі стріли і швидко визначити цілі — через континенти і моря.

Щоб забезпечити країну від такої небезпеки, Летуєвська Стратегічна Команда поставила одну третину своїх бомбардувальників в стан постійного пошуку. Щоб забезпечити американське летунство від знищення його несподіваними наскоками на летовища, на яких воно зосереджене, частина літаків постійно знаходиться в повітрі. Разом із Канадою З'єднані Штати випускають північно-американської смуги радари, які автоматично сигналізують наближення чужих літаків. Це винахід, що способу вимірювати налет керування ракет і знищити всі літаки, які з наведеною швидкістю летіли б крізь радарну сітку. Частина їх була знищена літаками-збивачами і протилетунською артилерією, але частина така, як твердить фахівці, могла б долетіти до наміченої цілі, хоч може вернутися й із ушкодженням. Тому за найдовший спосіб відбиття більшовиків від наслідкування японців з 1941 року завжди це с проголошено вже кілька років тому Доллессом стратегією "масової відплати". Найпереконливішим для більшовиків аргументом є реальна перспектива, що, на випадок їхнього наскоку на Америку, негайно, протягом найближчих годин, незалежно від спустошення, що його завдала б Америка, советська територія була б знищена концентричними налетами через північний полярний обшар і з численних заморських, суходільних та "дальновисхід" баз.

Оце саме найбільш хвилює і сердить Москву. Йона не встиг освоїтися з думкою, що світ знає її справжні наміри і свідомий її готовності жити великою підступу і в якій жорстокості, аби тільки опанувати це велику частину світу. Відслід — постійне допущення ескадри американської загрози бази. Відслід і остання ескадра проти Америки перед Радіо Бєлєки Об'єднаних Націй за "загрозу миру" — вишкіленими летимі американськими бомбардувальниками з підлогою Стратегічної Команди летунства, готового саме до негайної відплати на випадок советського наскоку. Совєти хотіли б, щоб дола Америки, отже і цілого світового світу, залежала від їхньої ласки-неласки. Тоді вони продикували б і міжнародне розбросання і співіснування, і передали б об'єднання Німеччини і розв'язали б проблеми Північної Африки та Середньої Сходу за своїми рецептами і зразками. І тоді настала б "дипломатія" у світі — така сама, яка існує нині в сателітних країнах Середньої Європи і на теренах Советського Союзу між Білим і Чорним морями, від Балтики до Тихого океану.

Остання нота Айзенгавера до Хрущова з понеділка 28 квітня і одночасно передача до Ради Бєлєки пропозиції про контроль полярного обшару проти несподіваної атаки — це поновлення заходів Америки, щоб відвернути загрозу нового Перл-Гарбору. Минулого року Хрущов назвав пропозицію про контроль полярного обшару "комічною", а Міноян жартував, що білі ведмеди — цілком безпечні тварини. Слава Богу, що в Вілому Домі й у Пентагоні розуміють, що за полярними ведмедями стоять советські хижакі, проти яких треба бути вкрай вимогливими. Постійне советське "дипломатичне" в усіх акціях пропонує щодо військового розбросання під міжнародною контролею і розв'язання спірних проблем не залишає найменшого сумніву, що сталося б, якби З'єднані Штати послабили свою чуйність.

КЕЙНСОВА ТЕОРІЯ І АМЕРИКАНСЬКА РЕЦЕСІЯ

Численні економісти й політики стараються знайти лік на те, як оздоровити теперішню економічну ситуацію, яку мало хто відважується називати страшною для американського духа назвою — депресією. Щоб зрозуміти всі ті ліки, про які пишуть і говорять, треба пригадати собі економічну теорію англійського економіста Джона Кейнса (1883-1946), який 22 роки тому видав був книжку під заголовком "Загальна теорія про zatrudнення, відсотки і капітал".

Коли ця книжка в 1936 році появилася в З'єднаних Штатах, вже єдиний рік глибока економічна депресія глузувала з тих усіх способів і заходів, що їх доводжували для її поборювання так звані ортодоксальні економісти. Правовірні господарники ніяк не могли знайти успішного ліку.

Кейнсова праця складалася з трьох частин. В першій частині автор висловлює причини тривалої економічної кризи, в другій дає поради, як лікувати цю господарську недугу, а в третій робить свої висновки та викладає свою філософію про майбутнє капіталізму.

Фахові економісти найбільше цікавилися першою частиною книжки англійського економіста. Сам автор високо цінив свою працю і писав відомою письмем до Дж. Б. Шо про себе не надто скромно: "Я переконаний в тому, що моя економічна теорія зрештою вплине на думання світу про економічні проблеми".

Ключемі економісти, проти чення яких виступив Кейнс, вважали економічну депресію за щось ненормальне, за тимчасове відхилення від повного zatrudнення, який вони цікавилися і як вивчали. Вони звертали увагу на ціни, зарплати, відсотки, зарплати, торговельні та численні інші проблеми, думаючи, що на довшу мету сама економіка знайде собі шлях до повного zatrudнення. Тому, мовляв, немає потреби цікавитися тимчасовим явищем, як економічна депресія, тим науковцям, які думають про явища на довшу мету.

Кейнс відповів чим економістам, що хто думає про довшу мету, той повинен думати про смерть, і стверджує розкрити причини економічного застою. Він хотів знайти відповідь на те, чому в 1936 році у З'єднаних Штатах було дев'ять мільйонів безробітних, а не два, чому крайовий прибуток становив тоді 65 мільярдів доларів, а не 75, як це могло б бути при повному zatrudненні. Кейнс знайшов відповідь на ці поставлені собі запити: економіка країни хворіє, коли замало видається грошей і коли з замале запотребування на товари і продукти.

Ще ясніше: коли замало видається грошей на харчі, на будову нових фабрик, машин і будову нових домів, тоді збільшується число безробітних, а продукція стає нижчою від можливої й потрібної. Тому спосіб, щоб не допустити до господарської zatrudнення і лікувати її, якщо вона вже появилася — дуже простий: видавати якнайбільше грошей! Це повинні робити всі: федеральний уряд, штатні уряди, міські уряди.

Кейнс відповів чим економістам, що хто думає про довшу мету, той повинен думати про смерть, і стверджує розкрити причини економічного застою. Він хотів знайти відповідь на те, чому в 1936 році у З'єднаних Штатах було дев'ять мільйонів безробітних, а не два, чому крайовий прибуток становив тоді 65 мільярдів доларів, а не 75, як це могло б бути при повному zatrudненні. Кейнс знайшов відповідь на ці поставлені собі запити: економіка країни хворіє, коли замало видається грошей і коли з замале запотребування на товари і продукти.

Ще ясніше: коли замало видається грошей на харчі, на будову нових фабрик, машин і будову нових домів, тоді збільшується число безробітних, а продукція стає нижчою від можливої й потрібної. Тому спосіб, щоб не допустити до господарської zatrudнення і лікувати її, якщо вона вже появилася — дуже простий: видавати якнайбільше грошей! Це повинні робити всі: федеральний уряд, штатні уряди, міські уряди.

Кейнс відповів чим економістам, що хто думає про довшу мету, той повинен думати про смерть, і стверджує розкрити причини економічного застою. Він хотів знайти відповідь на те, чому в 1936 році у З'єднаних Штатах було дев'ять мільйонів безробітних, а не два, чому крайовий прибуток становив тоді 65 мільярдів доларів, а не 75, як це могло б бути при повному zatrudненні. Кейнс знайшов відповідь на ці поставлені собі запити: економіка країни хворіє, коли замало видається грошей і коли з замале запотребування на товари і продукти.

Ще ясніше: коли замало видається грошей на харчі, на будову нових фабрик, машин і будову нових домів, тоді збільшується число безробітних, а продукція стає нижчою від можливої й потрібної. Тому спосіб, щоб не допустити до господарської zatrudнення і лікувати її, якщо вона вже появилася — дуже простий: видавати якнайбільше грошей! Це повинні робити всі: федеральний уряд, штатні уряди, міські уряди.

Кейнс відповів чим економістам, що хто думає про довшу мету, той повинен думати про смерть, і стверджує розкрити причини економічного застою. Він хотів знайти відповідь на те, чому в 1936 році у З'єднаних Штатах було дев'ять мільйонів безробітних, а не два, чому крайовий прибуток становив тоді 65 мільярдів доларів, а не 75, як це могло б бути при повному zatrudненні. Кейнс знайшов відповідь на ці поставлені собі запити: економіка країни хворіє, коли замало видається грошей і коли з замале запотребування на товари і продукти.

Ще ясніше: коли замало видається грошей на харчі, на будову нових фабрик, машин і будову нових домів, тоді збільшується число безробітних, а продукція стає нижчою від можливої й потрібної. Тому спосіб, щоб не допустити до господарської zatrudнення і лікувати її, якщо вона вже появилася — дуже простий: видавати якнайбільше грошей! Це повинні робити всі: федеральний уряд, штатні уряди, міські уряди.

Кейнс відповів чим економістам, що хто думає про довшу мету, той повинен думати про смерть, і стверджує розкрити причини економічного застою. Він хотів знайти відповідь на те, чому в 1936 році у З'єднаних Штатах було дев'ять мільйонів безробітних, а не два, чому крайовий прибуток становив тоді 65 мільярдів доларів, а не 75, як це могло б бути при повному zatrudненні. Кейнс знайшов відповідь на ці поставлені собі запити: економіка країни хворіє, коли замало видається грошей і коли з замале запотребування на товари і продукти.

ПОЛЬСЬКА СЕНСАЦІЯ В ПАРИЖІ

Париж. — Польки у Франції дуже популярні, і то під багатьма оглядами. Коли француз хоче сказати, що хтось дуже п'яний, то каже — „су ком ен полоне“, тобто — „п'яний, як поляк“. Але поза тим — польські традиції у Франції сягають т. зв. великої еміграції, коли польовина польської аристократії емігрувала до Франції разом з Міцкевичем та Словацьким, які тут були поховані. На кожному більшому кладовищі Франції ще й сьогодні знайдете гроби польських генералів.

Хоч Наполеон у Франції не всі шанують, вважаючи його авантюристом, який у своїх ідеях завоювання Європи тягнув Францію до авантюри, як Німеччину Гітлер, все ж участь поляків в його походах не забулася. Жива польська присутність у Франції півмільйонною еміграцією перед останньою війною, жива посвяченням якої третини французької аристократії з польською, жива й гарним спогадом, що Польща до 1939 р. була духовним сателітом Франції. Варшавське повстання і спільне перебування у концтаборах поляків з французькими — також мають своє поважне значення.

Якщо Франція хотіла б пробити залізну заслонку для свого не так політичного чи господарського, як культурного впливу, то найбільше даних мала б для цього на кордонах Польщі. Тому з такою увагою Франція слідкувала за приходом до влади Гомулки, і тому так уважно слідкує за далішим подіями.

На такий прихильний для поляків ґрунт кілька тижнів тому приземлився в Парижі молодий польський письменник Марек Гласко. Відоме видання „Культура“ випустило його книжку польською мовою, а в великому французькому в і давниці Жюльєра має вийти переклад його оповідань. Гласко — доволі відомий у Польщі письменник, який отримав нагороду Спілки Польських Письмівців за 1958 рік і був гостем заатакований офіційно польської ком. партії, як „учень Орвела, що заперечує гуманізм в соціалізмі“.

Поважні часописи Парижу вмістили про Гласка статтю, в тижневику „Експрес“ появилася інтерв'ю з ним. Редакція „Експресу“ представила його читачам як письменника, що користується в Польщі такою самою популярністю, як Франсуаза Саган у Франції. Як бачимо, „Експрес“ хоче поставити Гласка в чисто літературну площину. Мовляв, це письменник, що дає образ сучасної молоді. Польщі настільки ж дискусійний, як образ французької молоді, що його дає Франсуаза Саган. Ніхто ж не каже, що Саган репрезентує французьку молоді і малос молоді Франції. Молодь бо Франції не вся так зацікавлена сексуальними справами, як герої Саган, не є настільки еґотична і не настільки позбавлена всякого заінтересування чим-будь поза задоволенням шлюбної і почуттів.

Але Гласко — це зовсім не Франсуаза Саган. Французька письменниця малос тих, що „з жару біється“, вкладаються в меланхолію від

так завзято читали, що поделали на шматки. У листі до Данила Тянчакевича, Федькович писав у тім часі: „Нема в нас сонця, як Тарас, нема в нас місяця, як Квітка-Основ'яненко, і нема зірки, як Марко Вовчок, а творів Куліша я й читати не можу, бо твори Куліша — то гарно вбрані мертвеці. Твори Шевченка я переписую. Тину, брата, за Україну, гімну Шевченка! Все те саме слово чуда творить. Шевченку, солов'ю, хто твоє срібне голосочко раз чув, чи може той жаб'ячого крикоту дожити?“

Поети, звичайно, не люблять військової служби, бо їх манить воля, світ книжок, самоти і літературної творчості. Федькович також не любив життя в касарні, військової дисципліни, він відчував жаль до батька за те, що примусив його вступити до військової і хотів виховати з нього не поета, але австрійського офіцера. Федькович віддалявся душевно від батька ще більше.

В році 1859-му вибухла австрійсько-італійська війна, і так завзято читали, що поделали на шматки. У листі до Данила Тянчакевича, Федькович писав у тім часі: „Нема в нас сонця, як Тарас, нема в нас місяця, як Квітка-Основ'яненко, і нема зірки, як Марко Вовчок, а творів Куліша я й читати не можу, бо твори Куліша — то гарно вбрані мертвеці. Твори Шевченка я переписую. Тину, брата, за Україну, гімну Шевченка! Все те саме слово чуда творить. Шевченку, солов'ю, хто твоє срібне голосочко раз чув, чи може той жаб'ячого крикоту дожити?“

Поети, звичайно, не люблять військової служби, бо їх манить воля, світ книжок, самоти і літературної творчості. Федькович також не любив життя в касарні, військової дисципліни, він відчував жаль до батька за те, що примусив його вступити до військової і хотів виховати з нього не поета, але австрійського офіцера. Федькович віддалявся душевно від батька ще більше.

В році 1859-му вибухла австрійсько-італійська війна, і так завзято читали, що поделали на шматки. У листі до Данила Тянчакевича, Федькович писав у тім часі: „Нема в нас сонця, як Тарас, нема в нас місяця, як Квітка-Основ'яненко, і нема зірки, як Марко Вовчок, а творів Куліша я й читати не можу, бо твори Куліша — то гарно вбрані мертвеці. Твори Шевченка я переписую. Тину, брата, за Україну, гімну Шевченка! Все те саме слово чуда творить. Шевченку, солов'ю, хто твоє срібне голосочко раз чув, чи може той жаб'ячого крикоту дожити?“

Поети, звичайно, не люблять військової служби, бо їх манить воля, світ книжок, самоти і літературної творчості. Федькович також не любив життя в касарні, військової дисципліни, він відчував жаль до батька за те, що примусив його вступити до військової і хотів виховати з нього не поета, але австрійського офіцера. Федькович віддалявся душевно від батька ще більше.

Миролюб Прокон

НОВИЙ ЕТАП ТРАДИЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ МОСКВИ І УКРАЇНА

Це є четверта із циклу восьми статей, що є спробою дати огляд сучасної політики Москви у відношенні до України та оцінку положення на українських землях і завдань еміграції.

Русифікація — найстрашніший засіб поневолення України

Найнебезпечнішою зброєю в руках Москви у відношенні до українського народу та заборони для виключення його в імперію — є насильна й безперервна русифікація. Ось факти:

1. Виступаючи на шостій сесії Верховного Совету УСР наприкінці січня ц. р., міністер освіти України І. Білодід заявив, що сьогодні в Україні є 25,454 школи з українською мовою навчання, 4,355 з російською, 155 з молдавською, 100 з угорською і 3 з польською. Але він не дав жадних інформацій щодо того, скільки дітей вчиться в поодиноких школах і якого типу це школи. Цікаву правду про це розкриває дещо більше як півтора року тому І. Кравець у газеті „Правда України“ з 25 грудня 1956 р. Він стверджує, що в той час в Україні було 5,524,754 дітей в школах, з чого українською мовою вчилися 1,369,145 дітей, або 24.8%. Ще гірше представляється для нас справа, коли йде про саме високі школи в Україні. Там процент росіян ще вищий (27), а українців нижчий (63).

Виникає коротко й ясно, що там — пекло. В тому пеклі робітник, якому нібито належить влада, мас одинокі бажання: впитися до непристойності, щоб бодріти на кілька годин забути про дійсність. Молодь живе в повній безнадійності, без віри в будь-що, бо в усьому розчарована.

Режим повністю тоталітарний і забірний. В комунізм ніхто не вірить. Соціалістичний реалізм — це сенс. В СССР літератури немає, а літературна критика в „Літературній Газеті“ — це сміх.

У книжці, що вишла польською мовою в Парижі (вона вклала ще дві повісті: „Кладовище“ і „Черговий до раю“), Гласко переконливо доводить все сказане в цитованому інтерв'ю. Можна себе питати, чи він божовільний, чи провокатор, коли відважиться говорити такі речі й після того повертається до Польщі з наміром продовжувати літературну діяльність. Це можливе, але треба признати, що свідчення його переконливі й відважні. Згадавши книжку — це твір талановитого молодого письменника, що пережив страхіття війни й повосний страждання країни під московською окупацією.

Варшавське повстання залишилося в історії, як приклад героїзму. Але не менш показова є повосна історія Польщі в її змаганні зберегти себе під московською окупацією. Це — не вихваляння поляків, а тільки об'єктивне ствердження факту. Не менш об'єктивним буде ствердження, що Гласко героїзм своєї повісті „Кладовище“ нагадує Хвильового, бож Польща переможла сьогодні приблизно часи НЕП-у й українізації. Гласко не має стилі Хвильового та його романтики, але його проблематика й відчуття розчарування — дуже подібні, якщо не тотожні.

Хвильовий, Фальківський, Сосюра, М. Куліш та інші — надто добрих умови життя. Гласко не має трагедію молоді й старих в умовах жакименого чужого силою режиму, в умовах фактичної окупації Польщі Московією. Тут — трагедія народу, який не знає французів. В цій трагедії тільки один з розділів, якого, однак, не можна розглядати як проблему саму в собі, поза проблемою московської окупації.

Виникає коротко й ясно, що там — пекло. В тому пеклі робітник, якому нібито належить влада, мас одинокі бажання: впитися до непристойності, щоб бодріти на кілька годин забути про дійсність. Молодь живе в повній безнадійності, без віри в будь-що, бо в усьому розчарована.

Режим повністю тоталітарний і забірний. В комунізм ніхто не вірить. Соціалістичний реалізм — це сенс. В СССР літератури немає, а літературна критика в „Літературній Газеті“ — це сміх.

У книжці, що вишла польською мовою в Парижі (вона вклала ще дві повісті: „Кладовище“ і „Черговий до раю“), Гласко переконливо доводить все сказане в цитованому інтерв'ю. Можна себе питати, чи він божовільний, чи провокатор, коли відважиться говорити такі речі й після того повертається до Польщі з наміром продовжувати літературну діяльність. Це можливе, але треба признати, що свідчення його переконливі й відважні. Згадавши книжку — це твір талановитого молодого письменника, що пережив страхіття війни й повосний страждання країни під московською окупацією.

Варшавське повстання залишилося в історії, як приклад героїзму. Але не менш показова є повосна історія Польщі в її змаганні зберегти себе під московською окупацією. Це — не вихваляння поляків, а тільки об'єктивне ствердження факту. Не менш об'єктивним буде ствердження, що Гласко героїзм своєї повісті „Кладовище“ нагадує Хвильового, бож Польща переможла сьогодні приблизно часи НЕП-у й українізації. Гласко не має стилі Хвильового та його романтики, але його проблематика й відчуття розчарування — дуже подібні, якщо не тотожні.

Хвильовий, Фальківський, Сосюра, М. Куліш та інші — надто добрих умови життя. Гласко не має трагедію молоді й старих в умовах жакименого чужого силою режиму, в умовах фактичної окупації Польщі Московією. Тут — трагедія народу, який не знає французів. В цій трагедії тільки один з розділів, якого, однак, не можна розглядати як проблему саму в собі, поза проблемою московської окупації.

Виникає коротко й ясно, що там — пекло. В тому пеклі робітник, якому нібито належить влада, мас одинокі бажання: впитися до непристойності, щоб бодріти на кілька годин забути про дійсність. Молодь живе в повній безнадійності, без віри в будь-що, бо в усьому розчарована.

Режим повністю тоталітарний і забірний. В комунізм ніхто не вірить. Соціалістичний реалізм — це сенс. В СССР літератури немає, а літературна критика в „Літературній Газеті“ — це сміх.

ОСІП ЮРІЙ ФЕДЬКОВИЧ (В сімдесяти роковини смерті поета)

В Путилові 8 серпня 1834 року народилась дев'ята дитина Адама Гординського. Ту дитину охрестили у Вишнівці в римокатолицькій костелі і назвали їй три імена — Домінік, Йосиф, Юрій.

Адама Федькович перебував більше в Чернівцях, як у Путилові, тому його сина Юрія виховував передусім під опікою матері українки і сестри Маріїни, яка любила оповідати своєму молодшому братові казки, співати українські пісні, і так стала першою учителькою поета. Та сестра Федьковича Маріяна померла молодою, коли маленький поет мав лише чотирнадцять років. Вже тоді під впливом матері формувалась у Юрія Федьковича українська духовність, що відчувалась від батька поета, напівпольського, напівавстрійського.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович працював у землеміра і в аптекарів в містечку Намц. В тім же містечку молоденький поет познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем, що познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем і позичав у нього книжки, щоб познайомитися з німецькою літературою. Мalar Ротке давав Федьковичу читати і твори філософа-пека духівності, що відчувалась від батька поета, напівпольського, напівавстрійського.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович працював у землеміра і в аптекарів в містечку Намц. В тім же містечку молоденький поет познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем, що познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем і позичав у нього книжки, щоб познайомитися з німецькою літературою. Мalar Ротке давав Федьковичу читати і твори філософа-пека духівності, що відчувалась від батька поета, напівпольського, напівавстрійського.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович працював у землеміра і в аптекарів в містечку Намц. В тім же містечку молоденький поет познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем, що познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем і позичав у нього книжки, щоб познайомитися з німецькою літературою. Мalar Ротке давав Федьковичу читати і твори філософа-пека духівності, що відчувалась від батька поета, напівпольського, напівавстрійського.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович працював у землеміра і в аптекарів в містечку Намц. В тім же містечку молоденький поет познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем, що познайомився з німецьким мalarем Рудольфом Роткем і позичав у нього книжки, щоб познайомитися з німецькою літературою. Мalar Ротке давав Федьковичу читати і твори філософа-пека духівності, що відчувалась від батька поета, напівпольського, напівавстрійського.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович скінчив у Чернівцях двокласову реальну школу. В тім часі він щораз більше любив матір, і тому, бачачи, як батько б'є та змушує над нею, Осип Юрій Федькович душевно віддалявся від батька і в деякій мірі тому вже на п'ятинадцятому році життя пішов з братом до Молдави шукати хліба й незалежності.

Осип Юрій Федькович працював у землеміра і в аптекарів в містечку

